

de la Belgrad un număr de 24 de tunuri¹. Mihail Obrenovici i-a trimis lui Cuza Vodă, printr-o delegație de ofițeri în frunte cu colonelul Milivoi Petrovici, o prea-frumoasă sabie; teaca, de aur, și bătută în smaragde, poartă alăturate, în briante, inițialele celor doi principii; pe lama de oțel este încrustată cu litere de aur dedicația, constituind cel mai frumos omagiu: « *Amico certo in re incerta* »² (Prietenului sigur în vremuri nesigure). Mînerul, de aur masiv, al săbiei înfățișează pe sfântul Andrei, patronul Serbiei, și, la picioarele lui, un leu și un vultur, adică Serbia și România, luptându-se cu șarpele care simbolizează Imperiul otoman. Această sabie a fost purtată de Cuza cu prilejul deschiderii sesiunii Corpurilor Legiuitoare, la 15 noiembrie 1863³. Un somptuos serviciu de ceai, în argint, cu armele Obrenovicilor, a fost trimis, cu aceeași ocazie, perechii noastre princiare. Tot servicii de ceai, în argint, au primit și primul ministru Nicolae Crețulescu și fostul ministru de externe din vara lui 1862, când s-a perfectat înțelegerea asupra tranzitului armelor, Alexandru Cantacuzino⁴. Generalului Florescu i s-a trimis o sabie de onoare, împodobită cu diamante; decretul domnesc din 16 decembrie 1863 îl autoriză s-o poarte⁵. Prefectului de Bolgrad, Panaitescu, și celui de Olt, Rizescu, li s-a dăruit câte un cronometru, iar coloneilor Culoglu și Zăgănescu, precum și căpitanului de grăniceri Poterași de la punctul de trecere Gruia, câte o pereche de pistoale „în amintirea serviciului adus cu prilejul trecerii armelor sîrbești prin România”⁶.

În atmosfera de strînsă prietenie ce a urmat acțiunii din noiembrie-decembrie 1862, a avut loc înființarea reciprocă de agenții diplomatice la București și la Belgrad. Existase, ce-i drept, și mai înainte, un reprezentant al Serbiei la noi, dar fără calitate oficială. Acum, la începutul anului 1863, vine un trimis oficial, în persoana lui Constantin Magazinovici, consilier la Curtea de casație sîrbă⁷. Scrisoarea prin care Mihail Obrenovici anunță pe Cuza de acreditarea lui Magazinovici este din 28 februarie 1863⁸. După aceea, la 12/24 martie 1863, înființăm noi o agenție diplomatică la Belgrad, numind ca titular pe T. Callimaki, fost pînă atunci prim-secretar al agenției române la Constantinopol⁹.

În sfîrșit, s-a decis că sîrbi pot poseda bunuri imobile în România. Ministerul de Justiție, în toamna lui 1864, dă ordin să se legalizeze actele de cumpărare de acest fel. Același regim se creează pentru români în Serbia¹⁰.

¹ Scrisoarea maiorului H. Arion, către maiorul Herkt, datată București 17/29 februarie 1863: « ... Ca recompensă pentru serviciile aduse de armata noastră Serbiei, cu ocazia trecerii armelor, Serbia a făcut cadou 24 de guri de foc... , dar aceasta e un secret care trebuie încă (probabil) păstrat ». Vezi General R. Rosetti, *Lettres militaires roumaines (1862-1863)*, în RHSEE VI (1929), nr. 4-6, p. 167.

² Ranko Mladenovitch, *op. cit.*, p. 20.

³ Gh. I. Brătianu, *op. cit.*, p. 140-141; N. Iorga, *Correspondance diplomatique roumaine sous le roi Charles I (1866-1888)*, ed. a 2-a, București, 1938, p. 4, nr. 5.

⁴ R. V. Bossy, *Agencia Belgrad*, p. 33.

⁵ « La Voix de la Roumanie » din 7 ianuarie 1864.

⁶ R. Perovici, *op. cit.*, p. 207; N. Iorga, *Correspondance diplomatique roumaine*, p. 7, nr. 8.

⁷ Magazinovici mai fusese la București și mai înainte, aducînd un mesaj al lui Mihail Obrenovici, pentru 24 ianuarie 1862, și era cunoscut de către Cuza, care-l aprecia.

⁸ R. V. Bossy, *op. cit.*, p. 1-2.

⁹ *Ibidem*, p. 2.

¹⁰ Vezi « La Voix de la Roumanie », umărul din 10 noiembrie st.n. 1864.